

צבים רכימ:

צבים רכימ בישראל:

נהל נחל הירקון: בכמה מן הנהלים הנשפכים לים התיכון חיה המין צב-רכד מצוי בישראל כמו כל הזוחלים, לצבים הרכימים אין חום גופו קבוע. ובנהל קישון בנחל שורק, אלכסנדר ובחורה, כשתהטמפרטורה נמוכה, הם אינם פעילים ומתהפרים בקרקעית הנהל. כדי את ביצי הצבים, להבטיח את גידילת הצבים הקטנים, אוספים אנשי רשות הטבע והגנים מדגירים אותם בסביבה מלאכותית ומזהירים את הצבים הקטנים למים לאחר התבגרותם.

בסוף שנות השישים ותחילת שנות השבעים של המאה העשרים נמצאו הצבים הרכימים בנחל הים התיכון בסכנת הכחדה חמורה, עקב זיהום הנהלים ופיטוח מואץ. כדי להבטיח את היישרדות, העביר צבים לשמורה החוללה היינריך מגולדון הזוואולוג בעקבות השיפור במצב הנהלים, ועקב הנזקים שగרם אוכלוסיית 2004. בשנת הצבים למערכת הטבעית באגם החוללה, הוחל בהעברת הצבים הרכימים משמורה החוללה ושורק ירקון, חדרה, קישון, להופי הנהלים נעמן.

אנפה אפורה:

תפוצה:

האנפה האפורה היא עוף בעל אזור תפוצה נרחב מאוד. היא חיה דרך ארצות המזרח ועד דרום-מזרח אסיה ובכל רחבי אירופה ובסקנדינביה בבריטניה. היא חיה במקומות שונים בזכות התכונה שלה להתקיים בתנאי אקלים שונים אחד בריטניה וסקנדינביה) ועד ליערות גשם (מהשני, מהקוטב הצפוני (ודרום-מזרח אסיה אינדונזיה) טרופיים.

אך הלהקות בשאר. הן להקות יציבות, להקות האנפה השהיות במערב אירופה האנפה האפורה חורפת בחלקים הטרופיים. דרומה בחורף חלקי אירופה נודדות ובחינות הימ התקון של אפריקה.

באיזה, האנפה האפורה. בין ארצות הימ התקון הלהקות חולפות וחורפות בישראל, כשהלהקות. והחופים הצפוניים של חצי הארץ ימי חולפת מעל מישור החוף הזרות צפונה הן חולפות דרך הערבה.

מאפיינים פיזיים:

האנפה האפורה היא עוף גדול: גובהה כמאה ס"מ, משקלה כ-2 ק"ג, רגלייה וצווארה ארוכים מאוד, ואורך המקור של האנפה כעשרה ס"מ. כנפייה של האנפה מעוגלות ורחבות ומכאן, ומגיעות לאורך של 185 ס"מ. גבה, כנפייה, עורפה ושוליו צווארה צבעים באפור ראשה, שמה. ציצית הראש של האנפה האפורה וקדמת הצוואר שלה צבעים בשחור והאישון שלה עגול בטנה והחלקים התתתוניים בגופה, לבנים. עיניה צהובות.

תזונתה:

האנפה האפורה אוכלת בכל יום כ-20% זוחלים, תולעים, סרטנים, צפרדעים, רכיכות, דגים מכל משקלה. על מנת ללכוד דגים, קופאת האנפה על עומדה מבלי לזוז במשך זמן רב, כאשר הדגים החשובים שה"פסל" לא יכול לפגוע בהם לרעה, הם מתקרים, והאנפה טורפת אותם במקורה הארוך והחד.

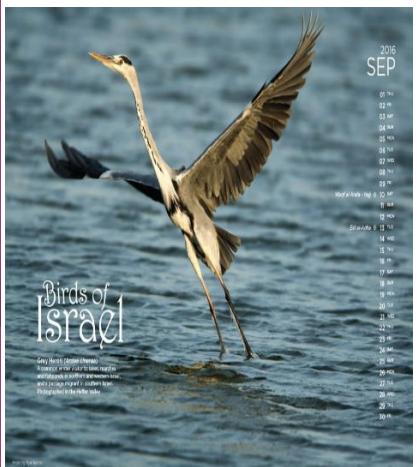
רבייה:

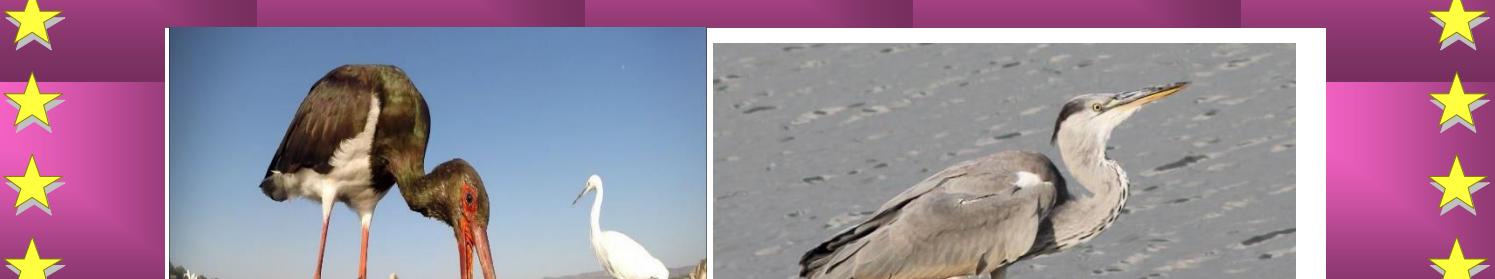
הנקבה מטילה בדרכּ כלל באירופה, על העצים ודווגורה האנפה האפורת מקננת שני בני הזוג דוגרים במשך 25 ימים. בגיל שנתיים עד חמישים ביצים בצבע טורקיז בקן האנפה ליצאת מהקן, ובגיל 7 שבועות הם עוזבים את הקן וחוזרים 10 ימים יותר גוזלי אליו רק מדי ערב. בהגיעם לגיל חודשיים נהיים הגוזלים עצמאים וועזבים את הורייהם.

האנפה והאדם:

צדו את האנפות בעבר היה זאת משובם שהאצילים, המין היה מצוי תמיד בסכנת הכחדה אחרים. גם ובדורסיו יום האפורות בתור תחביב, בשלשם כך הם הסתייעו בבזים היו צדים את האנפות האפורות מפני שהאנפות היו אוכלות להם את הדגים ומהבלוט בפרנסתם.

וכריית עצי הקינון של האנפות הגורמים כיום לסכנת ההכחדה, הם ייבוש הביצות האפורות, הנעשים על ידי אדם. אך ישנן יומי חברות המגינות על האנפה האפורת, ונעים מאמצים רבים בעולם כדי למנוע את ההכחדה.

Roy Israel Hazan 2014

אגמית מצויה:

מראה:

אכבעותיה של האגמית מצויה בקרומי שחיה. קרומי שחיה אלה מאפשרים לאגמית לצלול לעומק ולהשיג את מזונה.

האגמית היא עוף של אגמים, בריכות ומים פתוחים.

והעין ברובו, למעט המקור והמצח הלבנים צבע ניצוי הגוף אפור, הראש שחור אין הבדלי ניצוי בין המינים ואין שונות ניצויו עם חילופי העונות. ניצוי האדומה הצעריריים חום-אפור, החזה והבטן לבנים בהירים.

לגווזלים שיער פלומתי וدلיל בראשם, בגוני כתום וסגול.

להבדיל משאר מיני הרליתיים, גוף האגמית רחב ולא فهو מצדדיו. אורך גופה של האגמית 45–36 ס"מ, ואורך כנפה 22–20 ס"מ, מוטת כנפה 75–68 ס"מ ומשקלה 865–500 גרם. הכנפיים קצרות ורחבות והזנב קצר במיוחד. הרגליים בינוניות באורך רגליים אלה מתאימות הן לשחיה והן להליכה גלוונית.

נדידה והתנהגות:

האגמית המצואיה היא עוף חורף שכיה ביותר בנופי המים והנציג היחיד מהסוג בישראל לעתים אגמית בארץ. האגמיות הנודדות והחרופות מתחילה לתקבץ בבריכות הדגים כבר בספטמבר.

או חלה עלייה ניכרת במספרן בישראל, והוא מגיע לשיאו בנובמבר באוקטובר בראשית דצמבר.

לאחר רדת גשמי החורף נראות האגמיות גם בשוליות החורף ובמאגרי המים, והן נפוצות כמעט בכל משטח מים. לעתים אפשר לראותן בקבוצות צפופות גם בים.

האגמית, הקיימת במים פתוחים, חברותית יותר מאשר בני המשפחה האחרים החיים בדרך כלל בבדידות בסבכים. לרוב פוגשים את האגמיות בלakedות גדולות, המונחות לעתים אלפי פרטים. האגמית אף דוגרת במושבות דילילות. לעתים קרובות חורפות האגמיות בשכנות ולשחפים לברווזים.

אף כי האגמיה שווה באיכות יחסית ורגליה מותירות שובל במים, בעודות לפועלותן המאומצת, היא שמה מבטחה במים, ובעת סכנת תרתק מהגדה אל לב הברכה או המאגר. רק כשההסכמה קרובה רציה האגמיה על פני המים וטופחת בכנפה בחזקה ובמהירות. לאחר שהיא מתרחקת מהגדה המשיך לשחות בנדנדי ראש וצוואר. לעיתים ניתן לראותה להקת אגמיות רציה על פני המים ומורתירה אחריה שובל של קצף, כאשריוו מטלוה קול משק כנפיים ודשדוש רגליים. פרט לנדייה מריריה האגמיה רק לעתים רחוקות, ואנו מתגלית הכנף הקצרה והרחבת. מעופת כבד וחזק והרגליים מתחות מעבר לזרב הקצר.

נדידת האגמיות צפונה מתחילה כבר בסוף פברואר, אך עיקרה מתרחש במשך חודש מרץ. באפריל נעלמות האגמיות מרוב מעונות החורף, ולמשך הקיץ נותרים אך פרטימ מעטים או קבוצות קטנות. לעיתים רחוקות נמצאו גם קינון של אגמיות בארץ. עד היום ועד למשור ועומק החוליה ידוע על כ-15 קנים שלhn ברחבי הארץ, מהם גורי הגולן ולמאגר ירוחם החוף.

בתקופה הקינון מתפתחת אצל האגמיות תופעות טרייטוריאלית, אך זו מוגבלת לסביבת מגושם, והוא נבנה במים רדודים ומוסתר בסבך. הזכר מביא את חומריו הקן בלבד. הקן וailו הנקבה מנינה אותו.

תזונה:

אך מעדיפה ומרבה לאכול מזון צמחוני: עלים, זרעים, פירות, ניצנים, האגמיה אוכלת כל כתנים או ואף דגים וחركים רכיכות, תולעים: וגביעולים יロקים. היא ניזונה גם מן התי מתים שהוא משיגה בצלילה. האגמיה אוכלת לרוב תוך כדי שחיה, אך מרבה גם לצלול. צלילת טהיה שטהיות ונמנשות זמן קצר, ולאחר כל צלילה היא נחה קמעה. כשתאגמיה צוללת עוקבים אחריה שחפים, ולעתים קרובות הם חומסים אותה בהגיחה מן המים. בברכות הדגים אוכלות האגמיות תערובת המיעודת לדגים.

לעתים מזומנים יוצאות האגמיות מהמים אל גדת הברכה ואך מרחיקות לשדה זרע או לשדה בור ואוכלות בו ירק צעיר. בעת הסכנה הן נחפזות בהליכה-ריצה חזרה למים. האגמיות אוכלות ביום, ובלילה הן ישנות.

רבייה:

והן מوطלות מדי 3–1 ימים. הדגירה מתחילה עם הטלת האגמיה מטילה 6–10 ביצים כמחצית ההטלה, ושני ההורים לוקחים בה חלק. משך הדגירה 21–24 יום. הבקעה האפרוחים פלומתים ושהוריהם, אך בצוואר, בעורף ואך בגב מתמשכות. סינכرونית אצל נוצחות חוטיות ארוכות בגוון תפוז. האפרוחים נותרים בקן 3–4 ימים, האם ממשיכה לדגור עליהם והאב מביא להם מזון. אחר כך מתפצלת המשפחה, וכל אחד מההורים מטפל בבדו בחלק מהאפרוחים. האפרוחים דואגים למזונם בכוחות עצםם בהיותם בני חדש לערך. הם מסוגלים לעוף כ奢ם בני חודשים וואם גם נעשים עצמאים. לבגרותם המינית הם מגיעים בגיל שנה-שנתיים. לפי נתוני טיבוע עשויה האגמיה להגיע לגיל 19 שנה.

שלדג לבן-חזה:

מאפיינים:

אדום מקורו, גדול ראשו. אורך הממוצע הוא של שלדג לבן-חזה כ-28 סנטימטרים וגרונו לבנים חזהו, בוהק יירוק-גווון כחול קצר. לגבו, לזרבו ולרובי כנפיו וארכד, זונבו ושאר גופו חום.

במזרח עד לפיליפינים, במערב והמצר התיכון של שלדג לבן-חזה נפוץ מאזור הבלkan. ניתן אחרים, לבן-חזה מצוי גם באזוריים שאיןם בקרבת מקווי מים בינו לבין שלדג קלאים אך גם בקרבת שדות, וביצות למוצאו באזורי בריכות דגים לבן-חזה נפוץ ביותר בצפון הארץ ובמרכזו, והחל בישראל. ובסדות בור באזורי חורשה משנות ה-80 נזהה גם באזוריים קלאים בנגב.

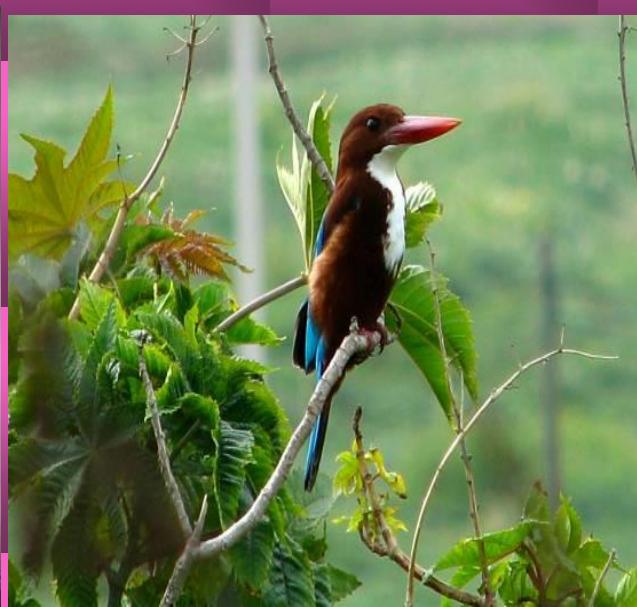
מחקרים שונים השלdeg ניזון מגוון גודל של טרפ. בין השאר ניזון ממיני רכיכות ישנן עדויות כי הוא ניזון לעיתים גם מציפורים קטנות. ודו-חיים לטאות, מדגים (ראה תמנוגת בקישורות חיצוניים) ומכרסמים.

כשבדרך כלל הטריטוריה משוטפת לזוג פרטים (זכר, לבן-חזה הוא עוף טרייטורילי ונכח). מכאן במלחילות באורך של כ-50 סנטימטרים אותו הוא חופר בגדיות מקווי מים או כדריות ולבנות. שני ההורים נע בין ארבע לשבע ביצים גודל התטולה. עפר בתיליו ולאחר מכן הגוזלים בוקעים מן הביצים, זוגרים לסיוגין במשך 19 יום בממוצע גדולים ועירים. בין בקיעת ביצה אחת לאחרת יתכננו הפרשי זמן כשבהם עיורדים בקרב הגוזלים. הגוזלים מתת-תזונה ביותר. בין בקיעתם לפריחתם מהן נפוץ מועות כעשרה וארבעה ימים לאחר הבקיעה. ההורים ממשיכים להאכילם מספר פורחים מהן שבועות לאחר פריחתם, בטרם יהיו בוגרים דיים לה חיים עצמאיים.

הרבה. קולו חזק וצוחני והוא נהג להשמיעו מנקודות לבן-חזה מאפיין בקולניותו גבוזות או בולטות בשטה, בעיקר בעת החיזור.

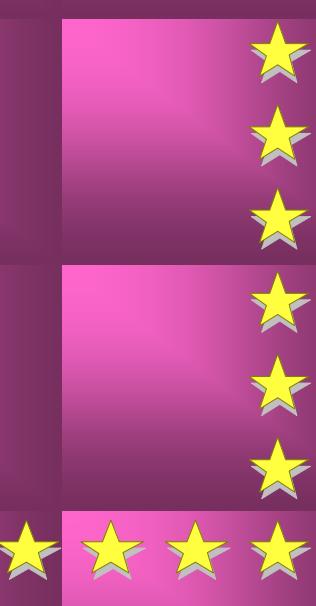
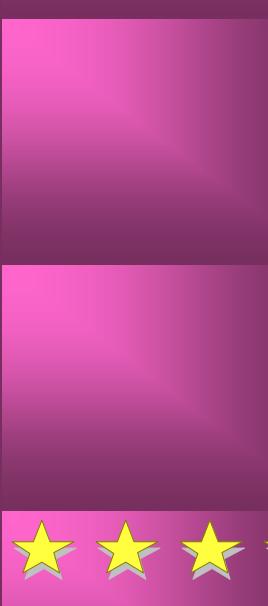
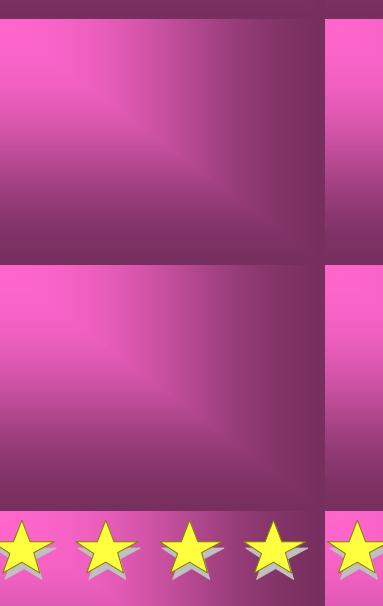
Steve Rooka/Sunbird

SOCACIO

Elior Kisley

שחפית ים:

הוא עוף ממשפחת השחפיתיים [2] (שם מדעי: *Sterna hirundo*).
וממשקלה הוא כ-130 גרם. גוף השחפית מוארך שחפית הים היא עוף בגודל של תור

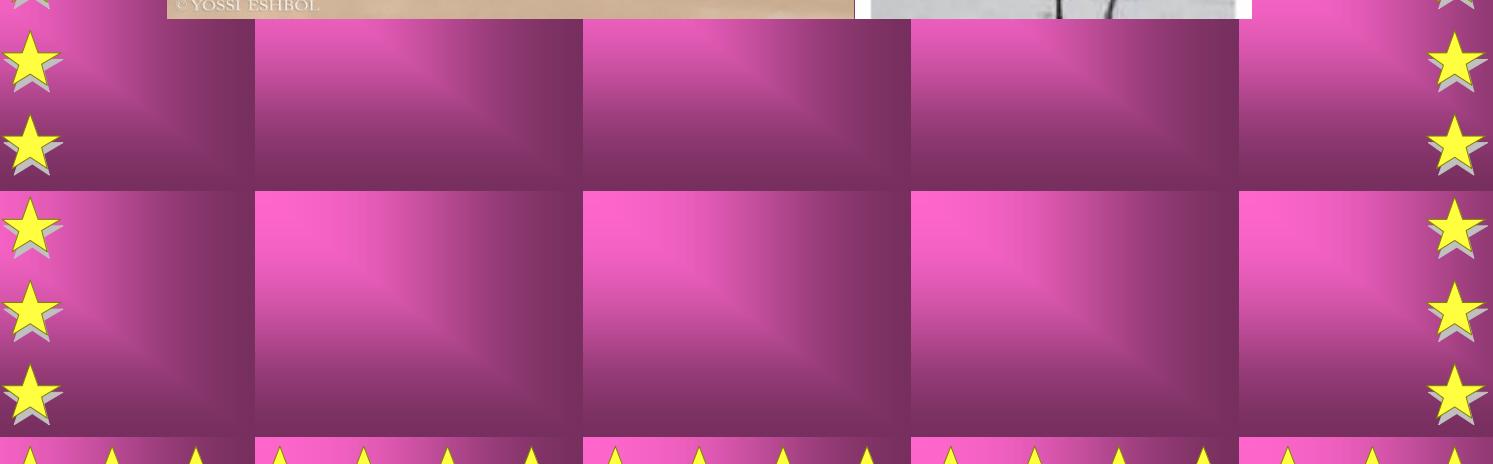
ועדין: צבע הראש והעורף הוא שחור חלקה העליון הכוללים את הגב והכנפיים אפורים ובהירן לבנה.

שחפית הים היא עוף להקה והיא מקננת במושבות דגירה צפופות.

תפוצה:

שחפית ים נפוצה בכל אירופה ובחלקים מסיה וצפון אמריקה בקיז, והוא חורף בחלקו הדרומי של כדור הארץ לאורך חופי אפריקה, דרום אמריקה ואוסטרליה.

בישראל ניתן למצוא את שחפית הים לאורך חופי הים התיכון הצפוניים ובעמק החוללה.

שרשיר מצוין:

מממשחתת הוא מין (שם מדעי) שרשיר מצוי המכונה גם שרשיר.
הברזילאים

של 53–59 ס"מ. משקל הזכרים השרשר מגיע לאורך 30–30 ס"מ, לмотת כנפיים מגיע ל-340 גרם בעוד הנקבות מגיעות למשקל 320 גרם. גופם של שני הזוויגים אפור אם כי נוצות הזכר אפורות כסופות והצדדים מפוספסים בקווים שחורים עדינים על רקע לבן. הגב שחור ואחריו הגוף בהירותם. החזה צהוב-קרם והראש ערמוני כשלאوروכו עובר המוקף בפס לבן דק מלמטה. המקור שחור ושתוח עם קצת בשיפוע המזדקר פס-עין ירוק בולטות בחום והוא אך בעלת גבת עין מעלה. הנקבה דומה במראה מעט לנקבת ברכיה מעט יותר פלומתית.

במצרחה, אגן הים התיכון, דרום אפריקה, וחורף במערב אירופה השרשר הוא עוף הנודד בסתיו הוא חולף וחורף מצוין. נצפה בישראל. עד קו המשווה ובאפריקה הים התיכון להקת שרשירים נעה בדרך כלל במהלך בניין של ראש חץ. עד מרץ בחודשים ספטמבר קטנים אותו וسرطانים חלזונות, לרמות חרקים, דגים, השרשר ניזון מצמחי מים שונים על הקרקע. השרשר ניזון בדרך כלל מסנן משפת המים או שהוא אוכל זרעים ואף בלילה אף בחורף הוא נאלץ לאכול גם בשעות בין העerbבים. במשך היום ברווז זה מצוי מאד ואני נתון בסכנה אם כי כמה אוכלוסיות נפגעות מזיהומי ביצות ופגיעה בסביבות מחייה.

©Lior Kislev

פרפוף עקוז

השייך למשפחה, פרפוף הוא מין יחיד בסוג (שם מדעי) **Ceryle Rudis**. פרפוף עקוז שמו ניתן לו מושום שהוא מרבה לרפרף-לפרפר מעל פני המים. הפרפוף. החלדים ועד סין מטורך ובדרום אסיה, העקוז נפוץ בכל אזור אפריקה שמדרום לסהרה. הוא עוף יציב. הפרפוף העקוז הוא העוף המצטיין ביותר ביכולת הצלילה שלו בישראל מגובה רב.

תכונות:

שחור ובולט בו בולטות מקודדו. הראש ונווצתוו לבן צבעיו של הפרפוף הם שחור והרגליים שחורים. העין שחום. המקור צבע קשתית. והסנתר הלחים, ליבנום של פס הגב הנוצחות של חלקי הגוף העליונים שחורות אך עטרות בפס לבן דק. פרטיה המבנה דומים שחורות ומוכתמות לבן. אך כנף הפרפוף ארוכה יותר. הכנפיים לפרטיו של לבן חזה הזנב שחור וקצתו עטור לבן. מבט מלמטה הגחון, סוככות הכנפיים התהתקנות ורובי אורך של אברות הכנף הם לבנים, וכך נוצרת צללית כמעט לבנה. הזכר והנקבה דומים זה לזה, אלא שלזכר שני פסים שחורים לרוחב החזה, העליון רחב והתחתון צר ואילו לנקבה שני כתמים שחורים בשולי החזה, מעין פס אחד לא סגור. ולא שחור, הצער דומה לבוגר אך בחזהו ענק אפור. אין הבדל בין ניצויי בין עונות השנה ושולי נוצחות סנטרו וקדמת צווארו עטורים בפס אפור דק. ומשקלם כ-80 גרמים, אורך גופו של הפרפוף עקוז כ-27 סנטימטרים. הוא מצוי ליד מקווי מים אך מזדמן גם בחוף הים. עוף זה חברותי יותר מבני משפחתו ולעיתים אפשר לראות משך היום פרפורים אחדים השוהים יחד. באזורי נוהגים להיאסף עשרות פרפורים לילנה מקובצת, נחל תנינים מסוימים, לרוב מאתר הפרפוף את הדגים "ממברט על" – רפרוף גבוה. הפרפוף ניזון בעיקר מדגים מעלה פני המים, צונח לעבר טרפו וסועוד את ארוחתנו. הפרפוף מנקן לעיתים במושבות. הkn הוא מהילה חפורה בקיר עפר. אורכה עשוי להגיע על פי רוב ארבע ביצים. צבע הביצה לבן. ההורם דוגרים במשך בתוליה. לשני מטרים במשך כ-25 ימים לפני פריחתם מהקן ועוד כעשרים يوم. הם מאכילים את הגוזלים שבועות אחדים לאחר מכן. פרפוף עקוז משלים, ככל הנראה, 2 מהזרוי קינון בשנה.

כף לבן

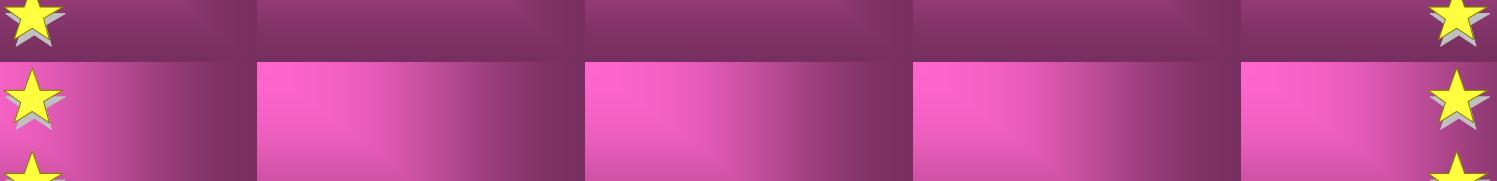
מאפיינים

הכף הוא עוף גובה המגיע לגובה של 75–90 ס"מ. הוא חי באזורי חמים או ממוזגים, אורך כנפיו מגיעה ל- 40 ס"מ, ובעת וביצות נחרות, אגמים ומצוי בקרבת מקווה מים מגיעות ל- 120 ס"מ. משקלו כ- 1.5 ק"ג ואף יותר. אורך מקورو כ- תעופה מوطות הכנפיים 21 ס"מ והוא שטוח ומתרחב בקצתו כמו כף, ומכאן שמו "כף".

ושולח בעורתו חרקי, הכף מוציא את מזונו בעזרת מקورو הארוך, אותו הוא מניע בבויז וסרטנאים צפרדעיים, רכיכות, ('וכו כולכיתיים, בריוומאים, שפירים) מים. לעומק רב מעולה, ומכצע צלילות הוא שחין.

הנקבה מטילה בין

2 ל- 5 ביצים לבנות, ושני ההורם דוגרים עליהן לסיירוגין. האפרוחים בוקעים זה אחר זה, כשהם עוורים ואין מסוגלים לטפל בעצמם, וההורים מאכילים אותם באוכל שנייה. מקورو של האפרות, קצר וישר והוא מקבל את צורתו על ידם ומוקא אשר עוכל האופיינית, רק בהגיון העוף לבגרות.

©LIOR KISLEV

©LIOR KISLEV

